

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/104/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1619202641
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1619202641.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobkyne: A. B. C., nar. XX.X.XXXX, bytom D. XX, E., zastúpenej: Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., IČO: 47 232 765, so sídlom Kadnárova 83, Bratislava proti žalovanému: A. F. C., nar. XX.X.XXXX, bytom G. X, H., zastúpenému: Právne centrum, s.r.o., IČO: 36 698 873, so sídlom Mýtna 42, Bratislava o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 9.3.2023, č.k. 7C/80/2019-568, jednomyseľne takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa mení tak, že:

Súd v y p o r i a d a v a bezpodielové spoluvlastníctvo strán sporu tak, že z vecí patriacich do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov do výlučného vlastníctva žalovaného prikazuje:

1) Nehnuteľnosti:

a) Nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX pre k.ú. E., obec E., okres E., a to:

- rodinný dom so súp.č. XXX, stojaci na pozemku parcely reg. „C“ s parc.č. XXX/XXX o výmere 197 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie,
- pozemok parcely reg. „C“ s parc.č. XXX/XXX o výmere 431 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie,
- pozemok parcely reg. „C“ s parc.č. XXX/XXX o výmere 197 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie,
- pozemok parcely reg. „E“ s parc.č. XXX o výmere 22 m², druh pozemku: orná pôda,
- pozemok parcely reg. „E“ s parc.č. XXX o výmere 21 m², druh pozemku: orná pôda,
- pozemok parcely reg. „E“ s parc.č. XXX o výmere 18 m², druh pozemku: orná pôda,

b) Nehnuteľnosť zapísaná na LV č. XXXX pre k.ú. E., obec E., okres E., a to:

- spoluvlastnícky podiel 51/1500 k pozemku parcely reg. „C“ s parc.č. XXX/X o výmere 1463 m², druh pozemku: ostatná plocha,

c) Nehnuteľnosť zapísaná na LV č. XXXX pre k.ú. F., obec Bratislava – Petržalka, okres Bratislava V

- nebytový priestor č. XX – garáž, 1.p. budovy (B1-5, Prist.techn.vybavenosť-52 garáží) so súp.č. XXXX postavenej na parcele reg. „C“ s parc.č. XX/X, parc.č. XX/X a parc.č. XX/X vrátane podielu priestoru na spoločných častiach, spoločných zariadeniach domu a príslušenstve o veľkosti 1750/96927,

2) Závazky:

a) zostatok úveru vedeného vo Všeobecnej úverovej banke, a.s., č. zmluvy XXX/XXXXXX/XX-XXX/XXX zo dňa 6.11.2006 vo výške 53 518,97 eur vrátane úrokov ku dňu 22.7.2019,

b) zostatok úveru vedeného vo Všeobecnej úverovej banke, a.s., č. zmluvy XXX/XXXXXX/XX-XXX/XXX zo dňa 11.9.2007 vo výške 87 976,10 eur vrátane úrokov ku dňu 22.7.2019.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni finančné vyrovnanie v sume 153 505,44 eur, a to do tridsiatich dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

IV. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku V. a VI. zrušuje a vec sa v tomto rozsahu vracia na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil čo patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov ako aktíva a pasíva (výrok I.), vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov tak, že do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal

- nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX pre kat. úz. E., obec E., okres E., a to: rodinný dom so súpisným číslom XXX, stojaci na pozemku parcely reg. „C“ s parcelným č. XXX/XXX o výmere 197 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, pozemok parcely reg. „C“ s parcelným číslom XXX/XXX o výmere 431 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, pozemok parcely reg. „C“ s parcelným číslom XXX/XXX o výmere 197 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, pozemok parcely reg. „E“ s parcelným číslom XXX o výmere 22 m², druh pozemku: orná pôda, pozemok parcely reg. „E“ s parcelným číslom XXX o výmere 21 m², druh pozemku: orná pôda, pozemok parcely reg. „E“ s parcelným číslom XXX o výmere 18 m², druh pozemku: orná pôda, v podiele 1/1,

- nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX pre kat. úz. E., obec E., okres E., a to: spoluvlastnícky podiel 51/1500 k pozemku parcely reg. „C“ s parcelným číslom XXX/X o výmere 1463 m², druh pozemku: ostatná plocha,

- nehnuteľnosť zapísanú na LV č. XXXX pre kat. úz. F., obec Bratislava - Petržalka, okres Bratislava IV, a to: nebytový priestor č. XX - garáž v suteréne (X. podzemné podlažie) domu so súp. č. XXXX postavanom na parcele reg. „C“ s parcelným číslom XX/X, XX/X, XX/X vrátane podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vo veľkosti XXXX/XXXXX,

- zostatok úveru vedeného vo I. J. H., K. číslo zmluvy XX/XXXXXXXX/XX-XXX/XXX zo dňa 6.11.2006 vo výške 53 518,97 eur vrátane úrokov ku dňu 22.7.2019,

- zostatok úveru vedeného vo I. J. H., K. číslo zmluvy XX/XXXXXXXX/XX-XXX/XXX zo dňa 11.9.2007 vo výške 87 976,10 eur vrátane úrokov ku dňu 22.7.2019 (výrok II.),

žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni titulom vyrovnania sumu 188 238,50 eur do tridsiatich dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.), ani jednej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok IV.), žalovanej uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 5 586 eur na účet súdu prvej inštancie v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok V.) a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 5 586 eur na účet súdu prvej inštancie v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok VI.).

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie vo veci právne odôvodnil ustanovením § 143, § 148 ods. 1, § 149 ods. 1, 3, § 150 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že medzi stranami nebolo sporné, že ku dňu právoplatnosti rozvodu manželstva (22.7.2019) patrili do bezpodielového spoluvlastníctva manželov rodinný dom spolu s prislúchajúcimi pozemkami nachádzajúci sa v kat. úz. E. a nebytový priestor - garáž nachádzajúci sa v Petržalke. Ďalej nebolo sporné, že ku dňu 22.7.2019 mali sporové strany ako bývalí manželia nesplatené dva úvery vo výške 53 518,97 eur a 87 976,10 eur (vrátane úrokov), teda spolu vo výške 141 495,07 eur a že tieto úvery po rozvode manželstva spláca žalovaný. Prvoinštančný súd konštatoval, že všeobecná hodnota nehnuteľností bola stanovená na základe znaleckých posudkov vyhotovených v konaní tak, že všeobecná hodnota rodinného domu s pozemkami bola stanovená vo výške 454 000 eur a garáže vo výške 34 900 eur, pričom obe sporové strany súhlasili so stanovenými všeobecnými hodnotami. Strany sporu žiadali prikázať rodinný dom s pozemkami v Marianke do vlastníctva žalovaného a zároveň rozhodnúť o vyporiadaní nesplatených úverov tak, že naďalej ich bude splácať žalovaný. Spornými medzi stranami bolo, akú sumu žalovaný vynaložil zo svojich vlastných prostriedkov (kúpna cena za byt na Dlhých dieloch vo výlučnom vlastníctve žalovaného a pôžička od brata L. C.) na dostavbu a zariadenie domu v E., či bolo predmetom bezpodielového spoluvlastníctva motorové vozidlo BMW a teda, či mala byť započítaná jeho predajná cena do aktív ku dňu zániku manželstva, akou mierou sa

žalobkyňa pričinnila o nadobudnutie vlastníctva ku garáži, komu sa má prikázať garáž do vlastníctva po vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov a či má právo žiadať od žalovaného započítať ekonomický ekvivalent užívania nehnuteľnosti z dôvodu užívania nehnuteľnosti v Marianke po rozvode manželstva len žalovaným. Ohľadom použitia kúpnej ceny za byt sa tvrdenia žalobkyne a žalovaného rôznili, keď žalobkyňa vypovedala, že podľa jej vedomostí peňažné prostriedky z predaja bytu žalovaný vrátil svojim rodičom a žalovaný tvrdil, že celú kúpnu cenu za byt použil na výstavbu rodinného domu v E.. Súd prvej inštancie poukázal na výpoveď žalovaného v postavení svedka v konaní pred Okresným súdom Bratislava V, sp.zn. 56C/214/2016 v právnej veci žalobkyne A. B. C. proti žalovaným 1) L. C. a 2) C. C. o vylúčenie veci z exekúcie, v zmysle ktorej z výťažku predaja bytu vyplatili všetky záväzky a zvyšok použili na zariadenie; poukázal aj na tvrdenie žalovaného, že od brata L. C. si požičali v roku 2008 sumu 3 000 000 Sk, pričom túto sumu použili na dokončenie domu, nevedel však uviesť, či mu ju vrátili v plnej výške. Zároveň svedok L. C. vypovedal, že poskytol svojmu bratovi pôžičku vo výške 3 000 000 Sk, z ktorej mu žalovaný vrátil sumu 650 000 Sk, ale presnú evidenciu vrátenia si nevedol. Žalobkyňa o pôžičke od brata L. C. nevedela. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný najprv tvrdil, že do stavby a vybavenia rodinného domu celkovo dali sumu 120 000 eur (úver), 132 443,74 eur (kúpna cena za byt) a sumu 100 000 eur (3 000 000 Sk ako pôžička od brata L. C.), pričom vo svojom vyjadrení zo dňa 20.12.2021 tvrdil, že za stavbu rodinného domu preukázateľne strany zaplatili sumu 250 559,12 eur a sumu 2 000 000 Sk vrátili bratovi L. C.. Súd po podrobnom vyhodnotení jednotlivých položiek nákladov na stavbu rodinného domu uznal a mal za preukázané, že bývalí manželia vynaložili na stavbu domu a príslušenstvo celkovo sumu 5 585 768,90 Sk (sumu 1 435 000 Sk p. M., sumu 2 357 035 Sk firme Dekos, sumu 1 014 082,90 Sk firme DOMOSS, sumu 164 748 Sk za žalúzie a sieťky, sumu 39 724 Sk za TV a satelit, sumu 355 000 Sk za okná a dvere, sumu 79 412 Sk za svietidlá, sumu 140 179 Sk za záhradné práce), čo v prepočte na euro predstavuje sumu 185 394,04 eur. Vyvodil, že vzhľadom k tomu, že bývalí manželia čerpali úver (druhý v poradí na stavbu domu) vo výške 120 000 eur, je zrejmé, že rozdiel (teda sumu 65 394,04 eur) použili buď z kúpnej ceny bytu vo výlučnom vlastníctve žalovaného alebo z pôžičky brata žalovaného L. C., pričom presný pomer, čo zo sumy 65 394,04 eur bolo hrazené z kúpnej ceny za byt a koľko z pôžičky od brata L. C., sa nepodarilo z výsluchov sporových strán a svedkov zistiť. Pokiaľ ide o žalobkyňou požadované priznanie ekonomického ekvivalentu užívania nehnuteľnosti z dôvodu, že od právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva neužívala spoločnú nehnuteľnosť v Marianke, súd prvej inštancie konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa od momentu právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva v nehnuteľnosti nebývala, s tým, že z jej výsluchu vyplynulo, že žalovaný vymenil kľúče aj pager od brány a do nehnuteľnosti sa nemohla dostať, pričom žalovaný nijako nepoprel, že by žalobkyňa mala možnosť aj po právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva v nehnuteľnosti bývať. Zároveň vyplynulo z vykonanej obhliadky, ktorá sa konala v rámci vyhotovenia znaleckého posudku A. N. č. 15/2022, že žalobkyňa nebola prítomná v interiéri domu. Z uvedených dôvodov mal za to, že je potrebné prihladiť pri vyporiadaní na ekonomický ekvivalent, spočívajúci v tom, že žalovaný sám užíval nehnuteľnosť, ktorá patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Uviedol, že pri ekonomickom ekvivalente ide o špecifický prípad, a to dlhodobé užívanie nehnuteľnosti v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov po rozvode manželstva (zániku bezpodielového spoluvlastníctva) do právoplatného rozhodnutia súdu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva len jedným z bývalých manželov, pričom ide o obdobie, počas ktorého sa nevie kto je vlastníkom a nie je jasné, komu bude nehnuteľnosť prikázaná do výlučného vlastníctva. Vychádza sa z predpokladu ako keby obidvaja manželia boli podielovými spoluvlastníkmi a teda obidvaja sú oprávnení užívať nehnuteľnosť a zároveň aj povinní znášať vzniknuté náklady. Judikatúra všeobecných súdov takýto nárok pomenovala ako tzv. ekonomický ekvivalent, ktorý po splnení požadovaných podmienok môže byť zohľadnený v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva a teda ide o doposiaľ právne neregulovaný inštitút riešený výhradne v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Súd prvej inštancie nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že by sa malo jednať o samostatný procesný nárok, ktorý má byť riešený v samostatnom žalobnom návrhu, keďže v rámci žaloby o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov nie je súd viazaný návrhmi sporových strán a musí zisťovať a následne vyporiadať všetko, čo patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, teda pri zistení predpokladov na priznanie ekonomického ekvivalentu užívania sa súd musí vysporiadať aj s týmto uplatneným nárokom bez potreby pripúšťania zmeny žaloby. Taktiež nemožno hovoriť o premlčaní tohto nároku, keďže žalobkyňa si tento riadne uplatnila v rámci žaloby o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov v trojročnej lehote po právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva. V konaní ustanovená znalkyňa stanovila všeobecnú hodnotu nájmu vo výške 19 300 eur ročne, čo predstavuje 1 608,33 eur mesačne. Pokiaľ ide o žalovaným uplatnené náklady vynaložené na dom po rozvode manželstva v sume

2 596,60 eur, tieto mal súd prvej inštancie preukázané vo výške 1 300,40 eur. Na základe uvedeného prvoinštančný súd určil, že žalobkyni patrí suma 34 733,06 eur ako ekonomický ekvivalent užívania nehnuteľnosti za obdobie 44 mesiacov od 08/2019 do 02/2023, a to po 1 608,33 eur, t.j. suma 70 766,52 eur, z toho polovica je 35 383,26 eur mínus polovica nákladov preukázaných žalovaným 650,20 eur. Pokiaľ ide o motorové vozidlo BMW, súd prvej inštancie mal preukázané, že predmetné motorové vozidlo nadobudol žalovaný ako fyzická osoba podnikateľ (platiteľ DPH) na základe úverovej zmluvy počas manželstva, ktoré na základe kúpnej zmluvy zo dňa 14.2.2020 (po právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva) predal za kúpnu cenu 30 000 eur vrátane DPH. Žalovaný tvrdil, že predmetné vozidlo používal výlučne na výkon svojej podnikateľskej činnosti, svoje tvrdenie však nepreukázal. Súd prvej inštancie uviedol, že len samotné nadobudnutie a následný predaj motorového vozidla z osoby žalovaného ako podnikateľa nedokazuje účel používania výlučne na podnikateľské účely. Taktiež poukázal na skutočnosť, že vozidlo bolo nadobudnuté na základe zmluvy o úvere na dobu 4 roky, pričom prevažná časť úveru sa uhradila za trvania manželstva (44 splátok). Keďže žalovaný bol v čase predaja platiteľ DPH, z kúpnej ceny 30 000 eur DPH predstavovala sumu 5 000 eur, preto prvoinštančný súd zahrnul do aktív bezpodielového spoluvlastníctva manželov sumu 25 000 eur ako kúpnu cenu motorového vozidla patriaceho ku dňu zániku manželstva do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Čo sa týka spôsobu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, súd prikázal do vlastníctva žalovanému rodinný dom v Marianke spolu s príslušnými pozemkami, tak, ako to obe strany zhodne navrhli. O vyporiadaní nebytového priestoru - garáže súd prvej inštancie rozhodol tak, že ho prikázal do vlastníctva žalovaného z dôvodu, že z jeho tvrdenia mal preukázané, že tento priestor užívali jeho rodičia a žalobkyňa uvedený nebytový priestor nijako neužívala, je teda zrejme, že využiť daný nebytový priestor vie skôr strana žalovaného ako žalobkyňa. Poukázal pri tom na právny názor, že nemožno vylúčiť vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pri ktorom by boli všetky veci prikázané do vlastníctva jedného z manželov, ktorému by bolo uložené vyplatiť v peniazoch celý podiel druhého manžela. Samotná okolnosť, že bezpodielové spoluvlastníctvo manželov nebolo vyporiadané tak, aby suma určená na vyporiadanie výšky podielov bola pokiaľ možno čo najnižšia, nie je teda v rozpore s judikatúrou ani s hmotným právom; v takom prípade však musí mať súd pre tento postup presvedčivé dôvody (Uz. NS ČR zo dňa 23.10.2007, sp. zn. 22 Cdo 2731/2006). Prvoinštančný súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že medzi aktíva patriace do bezpodielového spoluvlastníctva patrí dom v E. v hodnote 454 000 eur, garáž v hodnote 34 900 eur a kúpna cena motorového vozidla vo výške 25 000 eur, celková suma aktív predstavuje sumu 513 900 eur. Na každého z manželov teda pripadla suma 256 950 eur. Celková výška úverov vrátane úrokov ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva bola vo výške 141 495,07 eur, suma aktív očistená od úverov teda predstavovala 186 202,46 eur (na každého z manželov). Súd prvej inštancie zároveň pripočítal k podielu žalobkyne ekonomický ekvivalent užívania nehnuteľnosti za obdobie od 08/2019 (po právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva dňa 22.7.2019) do 02/2023 v sume 34 733,06 eur, čím podiel žalobkyne predstavoval 220 935,52 eur. Od uvedenej sumy bolo potrebné odpočítať vklad žalovaného do spoločnej nehnuteľnosti vo výške 32 697,02 eur (65 394,04 eur / 2) použitého pri stavbe nehnuteľnosti z predaja bytu v jeho výlučnom vlastníctve, resp. pôžičky od brata. Následne suma, ktorú je žalovaný povinný vyplatiť žalobkyni predstavovala 188 238,50 eur (220 935,52 eur – 32 697,02 eur). Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie posudzoval úspech vo veci, pričom prihliadal na to, že vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva bolo v záujme oboch účastníkov a úspešnosť oboch účastníkov bola prakticky rovnaká, preto ani jednej zo strán náhradu trov konania nepriznal. O uložení povinnosti stranám sporu zaplatiť súdny poplatok rozhodol podľa § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov a podľa položky č. 6 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona o súdnych poplatkoch.

3. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g) a h) C.s.p., t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvej inštancie v rozpore s vykonaným dokazovaním nesprávne vyhodnotil skutkový stav ohľadne financovania stavby domu v Marianke, keďže v konaní preukázal, že dom nebolo možné financovať výlučne z prostriedkov hypotekárneho úveru poskytnutého

bankou v sume 120 000 eur, nakoľko z poskytnutých finančných prostriedkov bankou bola financovaná výlučne hrubá stavba, teda základy domu, murivo, okná, dvere, strecha a začiatok zdravotníckej, pričom na ďalšie práce súvisiace s výstavbou a dokončením domu bolo potrebné vynaložiť ďalšie finančné prostriedky. Z uvedeného dôvodu žalovaný plánoval získať ďalšie finančné prostriedky na dokončenie stavby domu z predaja svojho bytu v sume 132 443,74 eur, nakoľko sa mu však nepodarilo byt predáť, požičal si od brata L. sumu 100 000 eur (všetky práce bolo potrebné vyplácať zhotoviteľom vopred). Ďalej uviedol, že po predaji bytu vo vlastníctve žalovaného za sumu 132 443,74 eur doplatil ďalšie výdavky na dokončenie domu a zvyšnú časť vrátil titulom pôžičky bratovi L. C.. Tvrdil, že v konaní tieto skutočnosti riadne preukázal, pričom žalobkyňa tvrdenia žalovaného nijakým spôsobom nespochybňovala, ani predložením vlastných dôkazov nevyvrátila. Uviedol, že celkovo bola na výstavbu domu a jeho vnútorné vybavenie použitá suma 250 000 eur, t.j. 120 000 eur z hypotekárneho úveru a suma 132 443,74 eur z predaja bytu vo vlastníctve žalovaného, pričom žalovaný sa do domu so žalobkyňou sťahoval v októbri – novembri 2008, kedy bol dom komplet zariadený. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne ustálil vyššie uvedenú sumu 185 394,04 eur, za ktorú bol dom postavený vrátane jeho vnútorného vybavenia, pričom v konaní vôbec nezohľadnil listinné dôkazy predložené žalovaným, z ktorých bolo možné jednoznačne zistiť ceny jednotlivých prác a materiálov použitých na stavbu domu a jeho vnútorného vybavenia odvolávajúc sa pritom na argumentáciu, že žalovaný pri viacerých faktúrach nedoložil doklad o úhrade, prípadne doklady sú nečitateľné. Uvedený záver súdu prvej inštancie považoval za nedôvodný a v rozpore so skutkovým stavom, nakoľko faktúra predstavuje daňový doklad, je z nej zrejmy subjekt objednávateľa, ako aj dodávateľa, fakturovaná suma a práce, prípadne materiál, ktoré sú predmetom fakturovanej sumy. V tejto súvislosti poukázal na znenie § 71 písm. a) a § 72 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty. Podľa jeho názoru predložením faktúr za jednotlivé práce a dodané materiály si splnil dôkazné bremeno a preukázal vynaloženie finančných prostriedkov na práce a materiály použité za účelom výstavby domu a jeho vnútorného vybavenia. Právny názor súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalovaný nepredložením pokladničných dokladov, resp. dokladov o úhrade, nepreukázal zaplatenie prác a materiálov použitých na výstavbu domu a jeho vnútorného vybavenia, je podľa názoru odvolateľa v rozpore so zákonom, nakoľko príjmový pokladničný doklad, resp. doklad o úhrade, je iba spôsob úhrady faktúry a relevantnými dokladmi na preukázanie vynaloženia finančných prostriedkov na práce a materiály na výstavbu domu a jeho vnútorné vybavenie sú faktúry, ktoré žalovaný súdu prvej inštancie riadne predložil. Uviedol, že v prípade, ak by nezaplátil dodávateľom objednané práce a materiály na základe vystavených faktúr, títo by sa prostredníctvom žalôb domáhali voči žalovanému zaplatenia dlžných súm, čo sa nestalo. Poukázal na skutočnosť, že predmetom konania nie je obchodnoprávny spor medzi podnikateľmi, ale vypořádanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov ako subjektov občianskoprávneho vzťahu a súd z veľkej časti nezohľadnil dôkazy žalovaného spočívajúce v predložených faktúrach, ktoré preukazovali vynaloženie finančných prostriedkov na práce a materiály, čo sa následne v rozpore so skutkovým stavom prejavilo aj v sume vyrovnacieho podielu. Podľa jeho názoru sa súd prvej inštancie v konaní oprel výlučne o tvrdenia žalobkyne, ktoré uviedla, avšak bez preukázania svojich tvrdení relevantnými dokladmi a celé dôkazné bremeno bolo v podstate na žalovanom. Odvolateľ ďalej namietal, že súd prvej inštancie priznal ekonomický ekvivalent žalobkyni bez opory v platnej právnej úprave a v rozpore s uznesením Ústavného súdu SR zo dňa 23.9.2010, II.ÚS 395/2010-16. Uviedol, že právny poriadok Slovenskej republiky v žiadnom právnom predpise neukladá bývalému manželovi, aby pláčil úhradu za užívanie nehnuteľnosti druhému manželovi z dôvodu, že tento ju užíva sám. Obaja bývalí manželia majú vlastnícke právo k danej nehnuteľnosti, a to až do času, kým si vysporiadajú bezpodielové spoluvlastníctvo niektorým zo spôsobov predpokladaných v ust. § 149 zákona Občianskeho zákonníka. Bývalý manžel užívajúci nehnuteľnosť po rozvode manželstva nemá žiadnu právnu povinnosť platiť druhému manželovi v podstate určitú formu nájomného spočívajúcu práve v ekonomickom ekvivalente. Užívaním spoločnej nehnuteľnosti jedným z manželov nevzniká na strane tohto manžela ani povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie druhému manželovi, nakoľko na strane bývalého manžela užívajúceho nehnuteľnosť existuje právny titul užívania nehnuteľnosti spočívajúci vo vlastníckom práve tohto bývalého manžela k danej nehnuteľnosti. Medzi bývalým manželom užívajúcim nehnuteľnosť a manželom, ktorý nehnuteľnosť neužíva, nie je možné uzatvoriť ani dohodu o nájme nehnuteľnosti, prípadne iný obdobný vzťah odplatného užívania. Uvedené podľa názoru odvolateľa vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 23.9.2010, sp.zn. II. ÚS 395/2010-16, podľa ktorého: „Do vypořádania BSM treba na rozvedených manželov hľadieť ako na rovnocenných vlastníkov, čo sa týka kvantity i kvality ich bezpodielového spoluvlastníckeho práva, a v prípade nezhôd bývalých (rozvedených) manželov v súvislosti s výkonom jednotlivých atribútov vlastníckeho práva k ich spoločnému majetku rozhodne o ochrane tohto atribútu na návrh niektorého z nich všeobecný súd (§

146 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Do vyporiadania BSM, resp. do doby, keď niet zákonného právneho podkladu, sťažovateľ zákonite nemôže svojej bývalej manželke, ktorá je sama v rovnakom rozsahu a kvalite ako sťažovateľ vlastníčkou predmetu BSM, prenechať svoje užívacie právo k tomuto predmetu BSM, napr. do nájmu ani do obdobného vzťahu odplatného užívania.“ Ústavný súd v citovanom uznesení súčasne vyslovil názor, že „sťažovateľ sa žalobou podanou okresnému súdu v skutočnosti nedomáhal ochrany týchto atribútov vlastníckeho práva, t. j. nedomáhal sa ochrany svojho užívacieho práva napríklad v tom zmysle, že by všeobecný súd uložil jeho bývalej manželke povinnosť strpieť užívacie právo sťažovateľa a pod. Práve naopak, žalobou podanou okresnému súdu sa sťažovateľ nesnažil dosiahnuť ochranu svojho užívacieho práva k jeho vlastníctvu, ale s týmto svojím užívacím právom disponoval v tom zmysle, že žiadal, aby toto jeho užívacie právo k nehnuteľnosti bolo priznané, resp. „bolo prevedené“ na jeho bývalú manželku za ním určenú odplatu. Takže sťažovateľ toto svoje užívacie právo aj „oceníl, resp. ohodnotil“, a to v situácii, keď BSM ešte nebolo vyporiadané, takže ani nebola známa veľkosť podielu sťažovateľa a podielu jeho bývalej manželky na ich spoločnom majetku, a teda nebol známy ani týmto podielom zodpovedajúci kvalitatívny rozsah ich vlastníckeho práva. Pritom určenie podielov rozvedených manželov na ich spoločnom majetku tvoriacom BSM je predmetom súdneho konania o vyporiadanie BSM.“ Z vyššie citovaného uznesenia Ústavného súdu SR podľa názoru odvolateľa vyplýva, že súd prvej inštancie nemal zákonný podklad na priznanie ekonomického ekvivalentu žalobkyňi. V prípade, ak žalobkyňa mala záujem užívať dom v Marianke, mala sa domáhať žalobou na príslušnom súde uloženia povinnosti žalovanému strpieť užívacie právo žalobkyňi žalovaným, takúto žalobu však nepodala. Uviedol, že žalobkyňa sa dobrovoľne a z vlastnej vôle odsťahovala zo spoločného domu v Marianke, ihneď po rozvedení so žalovaným nadobudla dom v O. H. a približne rok po rozvedení manželstva nadobudla aj byt v novostavbe P.. Keďže žalobkyňa nemala záujem užívať ďalej so žalovaným spoločnú nehnuteľnosť v Marianke a z domu sa odsťahovala, nemá podľa názoru odvolateľa žiaden nárok požadovať ekonomický ekvivalent od žalovaného, nakoľko na jeho priznanie nemá žalobkyňa oporu v právnom predpise. Takúto požiadavku žalobkyne preto možno podľa názoru odvolateľa vyhodnotiť výlučne ako špekulatívnu a účelovú s cieľom dosiahnuť maximalizáciu vyrovnacieho podielu, ktorá navyše s ohľadom na dobrovoľné odsťahovanie sa žalobkyne zo spoločnej domácnosti, nepodaním žaloby na súd žalobkyňou vo veci ďalšieho užívania spoločnej nehnuteľnosti až do času vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, je v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ teda platná právna úprava neukladá rozvedenému manželovi povinnosť platiť druhému manželovi ekonomický ekvivalent v prípade výlučného užívania nehnuteľnosti jedným z bývalých manželov do času vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, je priznanie ekonomického ekvivalentu žalobkyňi súdom prvej inštancie v rozpore so zákonom. Mal za to, že v danom prípade právne neobstojí ani odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, podľa ktorého má priznanie ekonomického ekvivalentu oporu v judikatúre všeobecných súdov. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku neuviedol odkaz na žiadne súdne rozhodnutie, ktoré by mohlo byť podkladom tohto právneho záveru. Je nutné tiež prihliadnuť na skutočnosť, že súdy vytvárajú judikatúru na základe platných právnych predpisov a skutkového stavu prípadu s ohľadom na aplikáciu príslušného právneho predpisu na daný skutkový stav. Poukázal tiež na to, že dom užívali spolu so žalovaným aj spoločné deti žalobkyne a žalovaného, o ktoré sa žalovaný po celý čas staral, pričom súčasne bol povinný platiť žalobkyňi výživné na deti celkovo v sume 1 800 eur mesačne. Žalovaný ďalej namietal, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil zaradenie kúpnej ceny za motorové vozidlo BMW vo výške 25 000 eur do aktív bezpodielového spoluvlastníctva manželov, nakoľko v konaní preukázal, že uvedené vozidlo bolo používané výlučne k jeho podnikateľskej činnosti, pričom žalobkyňa motorové vozidlo neužívala. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku neuviedol, akým iným spôsobom mal žalovaný preukázať, že motorové vozidlo slúžilo výlučne pre účely podnikateľskej činnosti žalovaného, keď preukázal, že vozidlo nadobudol ako fyzická osoba podnikateľ a rovnako tak vozidlo ako fyzická osoba podnikateľ predal. Uviedol, že uvedené preukazuje aj tým, že motorové vozidlo zaobstaral v decembri 2015, teda po odsťahovaní sa žalobkyne zo spoločnej domácnosti a je teda zrejmé, že s ohľadom na túto skutočnosť, motorové vozidlo nemohlo začať slúžiť žalobkyňi, žalobkyňa nemala dôvod po odsťahovaní sa zo spoločnej domácnosti využívať motorové vozidlo, pričom motorové vozidlo tak slúžilo výlučne žalovanému, a to na výkon jeho podnikateľskej činnosti. Za účelom preukázania dátumu nadobudnutia motorového vozidla žalovaným v decembri 2015, zaslal súdu Osvedčenie o evidencii vozidla – časť II, z ktorého je zrejmé, že vozidlo bolo prvýkrát zaevidované dňa 2.12.2015 a v tom čase už žalobkyňa nebývala so žalovaným v spoločnej domácnosti, a teda ani nezačala užívať motorové vozidlo. Z uvedených skutočností je preto podľa názoru odvolateľa zrejmé, že kúpna cena motorového vozidla v sume 25 000 eur nemala byť zahrnutá do aktív bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Zároveň požiadaval odvolací súd, aby na predložený dôkaz prihliadol s odkazom na ust. § 366 písm. c) C.s.p., nakoľko ním má byť preukázané, že v konaní došlo k

vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tvrdil, že považoval v konaní pred súdom prvej inštancie za dostatočne preukázané, že motorové vozidlo slúžilo výlučne k výkonu jeho podnikateľskej činnosti a nepovažoval za potrebné ani účelné predkladať v konaní pred súdom prvej inštancie ďalšie dôkazy, ktoré by túto skutočnosť aj iným spôsobom preukazovali. Pokiaľ súd na dôkazy predložené žalovaným v konaní neprihliadol, má konanie inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalovaný pre úplnosť uviedol, že bol nútený motorové vozidlo predať z dôvodu svojej zadĺženosti, keďže podľa rozhodnutia súdu bol povinný platiť na maloleté deti výživné v sume 1 800 eur mesačne, pričom tieto sa od februára 2017 nachádzali v starostlivosti otca a odmietali bývať s matkou. Žalovaný bol tak povinný jedným platiť výživné na maloleté deti matke (žalovanej) a jedným sa ďalšími nákladmi podieľať na výchove a výžive detí, o ktoré sa staral. Odvolateľ ďalej namietal, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil spôsob vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Podľa jeho názoru prvoinštančný súd nijakým spôsobom v odôvodnení rozsudku nevysvetlil, aké dôvody ho viedli k takému spôsobu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva, keď žalovanému prikázal do výlučného vlastníctva všetky nehnuteľnosti vrátane pasív, pričom žalobkyni do výlučného vlastníctva neprikázal žiadnu z nehnuteľností, na základe skutočnosti ktorej uložil žalovanému vyplatiť žalobkyni vyrovnací podiel v sume 188 238,50 eur. Súdom prvej inštancie sa pri svojom rozhodovaní o povinnosti vyplatiť žalobkyni vyrovnací podiel oprel výlučne o judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky, navyše značne staršej, ktorá netvorí ustálenú judikatúru súdov Slovenskej republiky (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.10.2017, sp. zn. 6Cdo/129/2017). Poukázal na to, že v konaní viackrát navrhol, aby bol nebytový priestor – garáž prikázaný do výlučného vlastníctva žalobkyne, súd prvej inštancie tak mal možnosť rozhodnúť o prikázaní garáže žalobkyni v súlade s návrhom žalovaného a tým znížiť výšku vyrovnacieho podielu, ktorý je pre žalovaného likvidačný. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v tejto časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Na záver poukázal na to, že zobral voči žalobkyni späť žalobu, ktorou sa domáhal vrátenia nespotrebovaného výživného, ktoré bol povinný platiť v sume 1 800 eur mesačne za obdobie od konca februára 2017 do 22.7.2019, kedy sa ich spoločné deti nachádzali v starostlivosti otca, ktorý v plnom rozsahu zabezpečoval ich výživu a výchovu, nakoľko deti odmietali byť u matky (žalobkyne). Napriek tomuto ústretovému kroku žalobkyňa neurobila žiaden krok, ktorým by ustúpila zo svojich nárokov voči žalovanému a umožnila obojstranne výhodné vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Žalovaný sa po celú dobu trvania súdneho konania snažil dohodnúť so žalobkyňou o spôsobe vyporiadania spoločného majetku, navrhol žalobkyni rôzne alternatívy za účelom dosiahnutia dohody, akýkoľvek návrh na dohodu však bol zo strany žalobkyne znegovaný, pretože snahou žalobkyne bola výlučne maximalizácia sumy, ktorú by jej žalovaný vyplatil titulom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Žalovaný uhradil banke výlučne sám mesačné splátky hypotéky, pričom žalobkyňa sa na úhrade mesačných splátok hypotéky nepodieľala. Žalobkyňa sa taktiež nepodieľala ani na žiadnych nákladoch v súvislosti s výstavbou domu a jeho vnútorného vybavenia, všetku dokumentáciu týkajúcu sa domu, všetkých zhotoviteľov a nákup materiálu zabezpečoval výlučne žalovaný a žalobkyňa sa do domu iba nasťahovala. Žalobkyňa sa sama rozhodla, že odíde zo spoločnej nehnuteľnosti, zobrala si všetky svoje veci a nechala žalovaného, aby naďalej sám znášal náklady na dom a hypotéku. Žalobkyňa nebola nikdy ochotná dohodnúť sa so žalovaným na rozumnom spôsobe vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za arbitrárny a formalistický, čím prvoinštančný súd zasiahol do ústavne zaručených práv žalovaného na spravodlivý proces vo všetkých jeho aspektoch. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalovaná podaním zo dňa 19.6.2023, v ktorom uviedla, že napadnuté rozhodnutie považuje za správne, zákonné, s ktorým sa v plnej miere stotožňuje. Pokiaľ ide o priznaný ekonomický ekvivalent za užívanie nehnuteľnosti, konštatovala, že ide o inštitút, ktorý vytvorila súdna prax ustálenou súdnou judikatúrou. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.4.2022, sp.zn. 5Co/83/2021 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.2.2020, sp.zn. 2Co/187/2017. Uviedla, že inštitút ekonomického ekvivalentu súdy vo všeobecnosti rešpektujú a aplikujú v plnom rozsahu pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Podstata spočíva v pretavení hodnoty spravodlivosti v podobe určitého „vyrovnania“ znevýhodneného manžela, ktorý spoločnú nehnuteľnosť v medziobdobí nevyužíval alebo nemohol využívať. Pokiaľ žalovaný poukázal na dobré mravy, uviedla, že celkom iste je v rozpore s dobrými mravmi konanie žalovaného, ktorý znemožnil prístup žalobkyne do nehnuteľnosti. Vo vzťahu k zaradeniu kúpnej ceny za motorové vozidlo do aktív bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa stotožnila so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku a poukázala na právny názor vyslovený v v obdobnej veci prejednávanej pred Krajským súdom v Nitre, sp.zn. 9Co/215/2014. Čo sa týka vyporiadania garáže,

uviedla, že tento priestor vie využiť skôr strana žalovaného, preto súd prvej inštancie správne túto nehnuteľnosť prikázal do vlastníctva žalovaného. Odmietla akékoľvek úvahy o špekulatívnom konaní z jej strany. Pokiaľ ide o judikatúru českých súdov, táto aj podľa názoru žalobkyne nespadá pod ustálenú rozhodovaciu prax súdov SR, nepochybne je však nástrojom, ktorým možno argumentovať v aplikačnej praxi. Navrhla, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

5. Žalovaný reagoval podaním zo dňa 12.7.2023, v ktorom konštatoval, že z obsahu rozsudkov, na ktoré poukázala žalobkyňa, nevyplývajú tvrdenia žalobkyne o ustálenej súdnej praxi súdov ohľadne priznávania ekonomického ekvivalentu v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, resp. možnosť priznania ekonomického ekvivalentu Krajský súd v Bratislave vyslovene vylúčil. Poukázal na závery rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.2.2020, sp. zn. 2Co/187/2017, v zmysle ktorých súd nárok niektorého z manželov na priznanie náhrady za užívanie nehnuteľnosti výlučne jedným z manželov výslovne vylúčil, a to z dôvodu, že žalovaný mal právny dôvod užívať dom v Marianke titulom jeho vlastníckeho práva. Uvedený právny titul užívania domu v Marianke žalovaným teda sám o sebe vylučuje akúkoľvek povinnosť vlastníka vecí (žalovaného) zaplatiť žalobkyňi ekonomický ekvivalent za obdobie, počas ktorého žalobkyňa dom neužívala. V rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.4.2022, sp. zn. 5Co/83/2021 bol predmetom konania nárok na náhradu škody uplatnený jedným z manželov, ktorý mal druhému z manželov vzniknúť z dôvodu, že bol po rozvoze manželstva nútený prenajať si byt pre znemožnenie užívania rodinného domu, čo je opäť iná právna situácia ako v prejednávacom prípade. Žalovaný konštatoval, že aj z rozsudkov predložených žalobkyňou vyplýva, že priznávania ekonomického ekvivalentu v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov nepredstavuje ustálenú súdnu prax, keď priznanie ekonomického ekvivalentu vyslovene vylučuje. V prípade priznania ekonomického ekvivalentu žalobkyňi preto podľa názoru žalovaného nemá takéto rozhodnutie súdu oporu v platnom právnom poriadku, ani nepredstavuje ustálenú súdnu prax. Podotkol, že aj ustálená súdna prax musí mať oporu v platnom právnom poriadku. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne týkajúce sa zaradenia kúpnej ceny za motorové vozidlo H. do aktív bezpodielového spoluvlastníctva manželov, žalovaný mal za to, že v konaní preukázal, že motorové vozidlo slúžilo výlučne podnikateľskej činnosti žalovaného, pričom žalobkyňa motorové vozidlo nikdy neužívala. Žalovaný motorové vozidlo kúpil ako podnikateľský subjekt v decembri 2015, teda v čase, keď už žalobkyňa nebyvala so žalovaným v spoločnej domácnosti, z uvedeného dôvodu žalobkyňa nemohla začať užívať motorové vozidlo, pretože na jeho užívanie po opustení spoločnej domácnosti nemala žiaden dôvod a motorové vozidlo po celú dobu slúžilo výlučne žalovanému, a to výlučne na účely výkonu podnikateľskej činnosti. Podľa jeho názoru práve žalobkyňa nepreukázala svoje tvrdenia, pričom jej obrana spočívala iba v negovaní akýchkoľvek tvrdení a dôkazov predložených žalovaným bez toho, aby svoje tvrdenia hodnoverne súdu preukázala. S poukazom na § 187 ods. 1 a 2 C.s.p. mal podľa názoru žalovaného prvoinštančný súd takúto obranu žalobkyne z pohľadu dokazovania a povinnosti strany sporu uniesť dôkazné bremeno vyhodnotiť ako nedostatočnú, a preto aj závery súdu prvej inštancie, ktorými sa súd stotožnil s tvrdeniami žalobkyne bez predloženia konkrétnych dôkazov zo strany žalobkyne na ich preukázanie, je potrebné považovať za vyhodnotenie dôkazov v rozpore s ustanoveniami C.s.p. Žalovaný nesúhlasil s tvrdením žalobkyne ohľadne správnosti postupu súdu pri prikázaní garáže do vlastníctva žalovaného, nakoľko podľa jeho názoru takéto argumentácia by prichádzala do úvahy v prípade, ak by súd aspoň približne rovnakým podielom rozdelil aktíva bezpodielového spoluvlastníctva manželov medzi bývalých manželov. Mal za to, že s ohľadom na neprimeranú výšku vyrovnacieho podielu mal súd prikázať do výlučného vlastníctva žalobkyne nebytový priestor – garáž, a tak aspoň čiastočne znížiť výšku vyrovnacieho podielu uloženého žalovanému. Pokiaľ ide o argumentovanie judikatúrou českých súdov, uvedené považoval za rozporné s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.10.2017, sp. zn. 6Cdo/129/2017, naviac, o prikázaní všetkých nehnuteľností do vlastníctva žalovaného a uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyňi celý vyrovnací podiel vychádzal výlučne z rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR zo dňa 23.10.2007, sp. zn. 22 Cdo 2731/2006, pričom súd v odôvodnení rozsudku nijakým spôsobom neuviedol presvedčivé dôvody, ktoré ho k takémuto rozhodnutiu viedli, čím odoprel strane sporu právo dozvedieť sa, na základe akých úvah a z akých dôvodov prvostupňový súd rozhodol o spôsobe vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a teda postupoval aj v rozpore s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.1.2019, sp. zn. 6Cdo/98/2017. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Žalobkyňa sa vyjadrila v podaní zo dňa 18.7.2023, v ktorom uviedla, že pojem „ekonomický ekvivalent“ slovenské súdy poznajú a ide o inštitút, ktorý má oporu v rozhodovacej činnosti súdov, jeho aplikácia nie je vylúčená, keďže súdy presne definovali, v čom spočíva podstata tohto inštitútu, pričom viaceré

rozhodnutia týkajúce sa uvedeného inštitútu možno považovať za ustálenú súdnu prax. Vo vzťahu k zaradeniu kúpnej ceny za motorové vozidlo opätovne poukázala na obdobný prípad, ktorý riešil Krajský súd v Nitre vo svojom rozsudku zo dňa 7.5.2015, sp.zn. 9Co/215/2014. Naďalej trvala na tom, že judikatúra českých súdov je aplikovateľná aj v podmienkach SR. Ako nedôvodnú považovala žalobkyňa námietku žalovaného o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia a s tým spojené porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces.

7. Žalovaný v podaní zo dňa 8.8.2023 uviedol, že rozhodnutia súdov, na ktoré poukázala žalobkyňa sú plne v neprospech žalobkyne, nakoľko uplatnený nárok z povahy veci vylučujú. V ostatnom zopakoval svoju predchádzajúcu argumentáciu.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní preskúmal všetky výroky napadnutého rozsudku zohľadňujúc, že nie je v zmysle § 379 písm. c) C.s.p. viazaný rozsahom odvolania. Odvolací súd vo veci rozhodoval bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné.

9. Podľa § 143 Občianskeho zákonníka, v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka.

10. Podľa § 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zánikom manželstva zanikne i bezpodielové spoluvlastníctvo manželov.

11. Podľa § 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150.

12. Podľa § 149 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak sa vyporiadanie nevykoná dohodou, vykoná ho na návrh niektorého z manželov súd.

13. Podľa § 150 Občianskeho zákonníka pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

14. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že manželstvo strán sporu uzatvorené dňa 25.4.2019 bolo rozsudkom Okresného súdu Malacky zo dňa 14.4.2005, č.k. 8P/247/2015 rozvedené. Predmetný rozsudok v časti rozvodu nadobudol právoplatnosť dňa 22.7.2019. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že medzi stranami nebolo sporné, že do bezpodielového spoluvlastníctva patrí rodinný dom spolu s prislúchajúcimi pozemkami a garáž. Rovnako nebolo sporné, že sporové strany mali nesplatené dva úvery. Nesporná bola všeobecná hodnota nehnuteľností a výška nesplatenej časti úverov. Spornou medzi stranami bola otázka vynaloženia prostriedkov vo výlučnom vlastníctve žalovaného do spoločného majetku manželov, zaradenie motorového vozidla (resp. jeho hodnoty) do masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov, prikázanie garáže do vlastníctva jednej zo strán sporu a započítanie ekonomického ekvivalentu užívania nehnuteľnosti žalovanou.

15. Predmetom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov je všetko, čo patrilo do tohto spoluvlastníctva a existovalo v čase jeho zániku, teda ku dňu právoplatnosti rozsudku súdu o rozvedení manželstva strán a táto doba je tiež rozhodujúca pre posúdenie stavu veci (vek, kvalita, miera opotrebenia veci). Pri určení ceny veci sa vychádza z jej ceny v čase, keď sa vyporiadanie vykonáva. Ďalšou zásadou pri vyporiadaní je, že každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo to, čo zo svojho oddeleného majetku vynaložil na spoločný majetok, a je povinný uhradiť to, čo sa zo spoločného majetku manželov vynaložilo na jeho oddelený majetok. Na vynaloženie prostriedkov vo

výlučnom vlastníctve jedného z manželov na spoločný majetok súd prihliadne iba na návrh manžela oprávneného požadovať toto vrátenie. Ďalej je potrebné poukázať na zásadu, v zmysle ktorej pri vypořiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké.

16. Odvolací súd vo vzťahu k postupu prvoinštančného súdu týkajúceho sa posúdenia a vyhodnotenia nároku žalovaného na úhradu toho, čo zo svojho oddeleného majetku vynaložil na spoločný majetok, konštatuje, že sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý sa podrobným spôsobom vysporiadal so všetkými tvrdeniami a dôkazmi predloženými v súdnom konaní. Prvoinštančný súd jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti vyhodnotil všetky dôkazy týkajúce sa vnosu žalovaného do spoločného majetku a podrobným spôsobom odôvodnil jednotlivé položky nákladov na stavbu rodinného domu pokiaľ ide o ich preukázanie, na základe ktorých ustálil sumu, za ktorú bol dom postavený a následne ustálil sumu, ktorú vynaložil žalovaný zo svojho oddeleného majetku na spoločný majetok v podobe rodinného domu. Žalovaný v odvolaní nenamietal vyhodnotenie jednotlivých konkrétnych položiek, namietal iba nesprávne ustálenú sumu, ktorá bola vynaložená na stavbu domu a neakceptovanie vynaložených finančných prostriedkov z dôvodu absencie dokladov o úhrade majúc za to, že preukazovanie vynaloženia prostriedkov predložením faktúr je dostatočné. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že vystavená faktúra (na tovar a práce) nie je dôkazom preukazujúcim úhradu v nej uvedenej sumy, takýmto dôkazom by bol len príjmový pokladničný doklad alebo výpis z bankového účtu o úhrade uplatnenej sumy. Navyiac súd prvej inštancie konštatoval, že niektoré doklady predložené žalovaným sa prelínajú, sú duplicitné alebo nečitateľné. V tejto súvislosti nemožno tiež prehliadnúť aj konštatovanie prvoinštančného súdu, že vyjadrenie žalovaného týkajúce sa nákladov spojených so stavbou domu je neprehľadné a máťúce; súd prvej inštancie tiež poukázal na to, že tvrdenia žalovaného ohľadom použitia kúpnej ceny za byt sa v priebehu konania menili. Všeobecnej argumentácii žalovaného uvedenej v odvolaní preto nemožno priznať úspech.

17. V súvislosti s námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil zaradenie kúpnej ceny za motorové vozidlo BMW vo výške 25 000 eur do aktív bezpodielového spoluvlastníctva manželov, odvolací súd konštatuje, že bolo na žalovanom, aby preukázal, že v prípade motorového vozidla išlo o vec, ktorá slúžila výkonu povolania žalovaného, t.j. bolo používané výlučne k výkonu jeho podnikateľskej činnosti. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že zo samotnej povahy veci je zrejmé, že táto mohla slúžiť obom manželom, pričom skutočnosť, že žalovaný kupoval motorové vozidlo ako fyzická osoba – podnikateľ, neznamená, že vec nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že žalobkyňa žiadala zaradiť hodnotu vozidla do aktív bezpodielového spoluvlastníctva manželov, keďže vozidlo bolo nadobudnuté počas manželstva, a to z prostriedkov pochádzajúcich z predaja predchádzajúcich vozidiel. Za danej procesnej situácie, keď žalovaný tvrdil, že vozidlo nemá byť predmetom vypořiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a že slúžilo k výkonu jeho podnikateľskej činnosti, bolo na ňom preukázať uvedené tvrdenia. V tomto ohľade však dôkazné bremeno neunesol. Na dôkaz, ktorý predložil žalovaný v odvolacom konaní nemožno prihliadať, nakoľko ide o tzv. neprípustnú novotu v odvolacom konaní (osvedčenie o evidencii vozidla). Z obsahu podania žalovaného a jeho prílohy je zrejmé, že ide o prostriedok procesnej obrany, ktorý však neuplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie a zároveň nemožno vyvodiť, že tak nemohol učiniť bez svojej viny do rozhodnutia súdu prvej inštancie. Na uvedený prostriedok procesnej obrany odvolací súd nemohol v odvolacom konaní prihliadať, nakoľko nespĺňa náležitosti riadneho odvolacieho dôvodu v zmysle § 366 C.s.p., pričom zároveň nejde o skutočnosti, ktoré sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, nemá byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Odvolací súd na základe uvedeného vyhodnotil uvedenú námietku žalovaného ako nedôvodnú.

18. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil spôsob vypořiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, odvolací súd konštatuje, že súdna prax preferuje zásadu, podľa ktorej sa veci zo zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva majú rozdeliť medzi rozvedených manželov tak, aby suma, ktorú je jeden z manželov povinný zaplatiť druhému na vyrovnanie jeho podielu, bola pokiaľ možno čo najnižšia. Uvedená zásada však nemusí byť uplatňovaná bezvýnimočne a súd môže veci zo zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva rozdeliť aj nerovnomerne a rozhodnúť o vyrovnaní podielov v peniazoch, lebo niekedy nie je možné alebo účelné rozdeliť spoločné veci medzi manželov podľa veľkosti ich podielov. Nemožno vylúčiť ani vypořiadanie, pri ktorom by boli všetky veci prikázané do vlastníctva jedného z manželov, ktorému bolo uložené vyplatiť v peniazoch celý podiel druhého manžela. Samotná okolnosť, že bezpodielové spoluvlastníctvo

manželov nebolo vyporiadané tak, aby suma určená na vyporiadanie výšky podielov bola pokiaľ možno čo najnižšia, nie je v rozpore s judikatúrou ani s hmotným právom; v takom prípade však musí mať súd pre tento postup presvedčivé dôvody (Občiansky zákonník, Veľký komentár, 1. diel, Q. A. R., CSc, Bratislava, september 2011). Z § 150 Občianskeho zákonníka výslovne nevyplýva, akým spôsobom má súd vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva vykonať. Spoločnú vec môže súd predovšetkým prikázať do výlučného vlastníctva niektorého z manželov. Nie je tiež vylúčené, aby pri vyporiadaní bola vec prikázaná do podielového spoluvlastníctva manželov. Vec môže byť pri vyporiadaní prikázaná niektorému z bývalých bezpodielových spoluvlastníkov aj proti jeho vôli. Podľa judikatúry nemožno celkom výnimočne vylúčiť vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva ani tým spôsobom, že do vlastníctva jedného manžela budú prikázané všetky veci zo spoločného majetku s tým, že mu bude uložené vyplatiť celý podiel druhého manžela v peniazoch. Prikázanie majetku z bezpodielového spoluvlastníctva len jednému z manželov by bolo prípustné aj vtedy, ak by bol tento manžel sám zaviazaný na zapltenie spoločných záväzkov vo výške dosahujúcej hodnotu podstatnej časti prikázaného majetku, ak druhý manžel prostriedky na zapltenie spoločných dlhov nemá (Občiansky zákonník I, 2. vydanie, 2019, Števíček, Dulák, Bajánková, Fečík, Sedlačko, Tomašovič a kol.). Ak teda súd prvej inštancie prikázal do vlastníctva žalovaného okrem rodinného domu aj garáž, uvedené neodporuje žiadnemu zákonnému ustanoveniu a zároveň súd prvej inštancie v tomto ohľade riadnym spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že využiť uvedenú nehnuteľnosť vie skôr žalovaný ako žalobkyňa, vychádzajúc pri tom z tvrdení žalovaného, že garáž užívali rodičia žalovaného (ktorí mali uhrádzať aj poplatky spojené s jej užívaním) a žalobkyňa tento nebytový priestor nijakým spôsobom neužívala.

19. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, na základe ktorého priznal žalobkyni v rámci širšieho vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov nárok na ekonomický ekvivalent užívania nehnuteľnosti. Odvolací súd sa priklonil k novšej judikatúre krajských súdov, ktoré zaujali právny názor, že za vylúčenie z užívania nehnuteľnosti patriacej do bezpodielového spoluvlastníctva manželov za obdobie do vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov jedným z bývalých manželov nepatrí druhému z bývalých manželov právo na zapltenie akejkoľvek peňažnej sumy. Krajský súd v Trnave v rozsudku zo dňa 30.10.2023, sp.zn. 23Co/127/2022 uviedol, že „Súdna prax teda pripúšťa, že aj po zániku BSM až do jeho vyporiadania má každý z manželov vlastnícke právo k celej veci, ktoré je obmedzené rovnakým vlastníckym právom druhého manžela. Tento právny záver sa vzťahuje aj na predmetnú sporovú vec. Znamená to, že aj v danom prípade sa na užívanie nehnuteľností zo zaniknutého, ale z dosiaľ nevyporiadaneho bezpodielového spoluvlastníctva v spornom období vzťahujú ustanovenia § 143 až 150 OZ a nemožno na ne aplikovať ustanovenia o podielovom spoluvlastníctve podľa § 137 až § 142 OZ, čo má potom zásadné následky pokiaľ ide o rozsah užívania a rozhodovanie o spôsobe užívania predmetných nehnuteľností bývalými manželmi v období do vyporiadania BSM, ako aj na prípadné majetkovoprávne nároky spojené s týmto užívaním. Kým podielové spoluvlastníctvo je charakterizované spoluvlastníckym podielom, ktorého výška určuje mieru účasti spoluvlastníka na právach a povinnostiach zo spoluvlastníctva, a teda aj mieru účasti na vzťahu k spoločnej veci pokiaľ ide o jej užívanie, preto tam, kde spoluvlastníkovi nie je zabezpečené užívanie veci v spoluvlastníctve vôbec alebo aspoň v rozsahu určenom jeho podielom na spoločnej veci, vzniká mu nárok na poskytnutie tomu zodpovedajúcej náhrady; v prípade bezpodielového spoluvlastníctva nie je vzťah medzi spoluvlastníkmi určený žiadnym podielom a každý z bezpodielových spoluvlastníkov je vlastníkom celej veci a súčasne je obmedzený rovnakým vlastníckym právom druhého bezpodielového spoluvlastníka. Byt, ktorý mali strany sporu v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, sa preto aj po zániku ich manželstva považuje za spoločný majetok, ku ktorému majú obidvaja bývalí manželia naďalej rovnaké práva a povinnosti, to znamená, že obaja manželia majú právo spoločného užívania veci. V zmysle uvedených právnych záverov boli tak žalobkyňa ako aj žalovaný až do vyporiadania BSM rozsudkom Krajského súdu v Trnave, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 06.07.2020, obaja bezpodielovými spoluvlastníkmi celej predmetnej nehnuteľnosti, obaja boli oprávnení užívať túto nehnuteľnosť v celom rozsahu, pričom každý bol obmedzený rovnakým vlastníckym právom druhého bezpodielového spoluvlastníka. Sporným medzi stranami sporu zostalo to, či konanie žalovaného, ktorý v nehnuteľnosti býval do roku 2012, možno aj v neskoršom období (do právoplatného rozhodnutia súdu o vyporiadaní BSM) považovať za užívanie nehnuteľnosti spôsobom vylučujúcim z užívania nehnuteľnosti žalobkyňu, keď žalovaný sa z bytu vystaňoval v roku 2012 a ich syn sa tam nastaňoval v auguste 2017 (uvedené vyplýva o. i. z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/154/2019-891 zo dňa 28.04.2020). V uvedenom prípade ale platí, že ak by aj predmetnú nehnuteľnosť v spornom období užíval výlučne žalovaný, a to i v prípade, že žalobkyni bránil realizovať jej vlastnícke práva, t. j. užívať predmetnú nehnuteľnosť,

žalobkyni nevzniklo právo na finančnú kompenzáciu z titulu neužívania nehnuteľnosti, pretože dôvodom užívania celej veci žalovaným bolo jeho vlastnícke právo k celej veci titulom BSM. Možnosť náhrady jedného z bezpodielových spoluvlastníkov voči druhému za nemožnosť užívať predmet bezpodielového spoluvlastníctva nie je riešená ani v ustanoveniach § 143 až 150 OZ (na rozdiel od právnej úpravy týkajúcej sa podielového spoluvlastníctva). Za vylúčenie z užívania nehnuteľnosti patriacej do BSM za obdobie do vyporiadania BSM žalovaným tak žalobkyni právo na zaplatenie akejkoľvek peňažnej sumy nepatrí, pretože žalovaný bol oprávnený na užívanie predmetnej nehnuteľnosti titulom v tom čase ešte nevyporiadaného bezpodielového spoluvlastníctva. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že pokiaľ bolo žalobkyni bránené v užívaní nehnuteľnosti patriacej do BSM, prípadne ak nesúhlasila so spôsobom užívania danej nehnuteľnosti, právnym prostriedkom ochrany v jej prípade mohla byť len žaloba podaná podľa § 146 ods. 1 OZ, ktorou sa žalobkyňa mohla na súde domáhať, aby o spôsobe užívania nehnuteľnosti patriacej do BSM rozhodol pri nezhode bývalých manželov súd. Ako je uvedené vyššie, takúto žalobu možno pritom podať nielen počas trvania manželstva, ale aj po jeho zániku, ak BSM nebolo ešte vyporiadané. Žalobkyňa sa však domáhala náhrady za vylúčenie z užívania spoločnej nehnuteľnosti patriacej pôvodne do bezpodielového spoluvlastníctva, z ktorého dôvodu žaloba smerovala proti spoluvlastníkovi (jej bývalému manželovi). Ak potom žalobkyňa v konaní namietala, že nedala súhlas synovi na to, aby neskôr len so súhlasom žalovaného užíval nehnuteľnosť, ktorá bola predmetom vyporiadania BSM, aj v tomto prípade platí záver o tom, že ak medzi manželmi dôjde k nezhode o právach a povinnostiach vyplývajúcich z bezpodielového spoluvlastníctva, súd podľa ustanovenia § 146 OZ rozhodne na návrh niektorého z nich. Žalobkyňa sa však ani v tomto prípade ochrany svojho práva nedomáhala zákonom prípustným spôsobom“. K obdobným záverom dospel aj Krajský súd v Bratislave v rozsudku zo dňa 26.2.2020, sp. zn. 2Co/187/2017.

20. Odvolací súd vychádzajúc z vyššie uvedeného konštatuje, že žalobkyňa aj žalovaný boli do vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva obaja bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti (rodinného domu) a obaja boli oprávnení túto nehnuteľnosť užívať v celom rozsahu, čím je vylúčené, aby žalovanému vznikla právna povinnosť zaplatiť žalobkyni peňažnú náhradu za neužívanie rodinného domu, pretože dôvodom užívania celej veci žalovaným bolo jeho vlastnícke právo k celej veci právnym titulom bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Za výlučné užívanie nehnuteľnosti len žalovaným v uplatnenom období tak nepatrí žalobkyni právo na zaplatenie peňažnej náhrady. Pre úplnosť je potrebné konštatovať, že v prejednáwanej veci z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by sa žalobkyňa domáhala súdnou cestou užívania nehnuteľnosti.

21. Na základe uvedeného odvolací súd z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (v časti priznania ekonomického ekvivalentu užívania) súdom prvej inštancie rozhodnutie prvoinštančného súdu zmenil tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia zohľadňujúc charakter sporu. Na rozhodnutie súdu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov treba podľa slovenskej rozhodovacej praxe hľadieť ako na jednotný celok, ktorý má komplexne vyporiadať doterajšie práva strán z bezpodielového spoluvlastníctva manželov a konštituovať ich nové práva a povinnosti. Ak preto strana napadne odvolaním rozsudok súdu prvej inštancie o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, či už ako celok, alebo niektorý z jeho výrokov, odvolací súd nie je v zmysle § 379 písm. c) C.s.p. viazaný rozsahom odvolania. Žiadny z výrokov odvolaním napadnutého rozhodnutia vo veci samej nenadobúda oddelene právoplatnosť (§ 367 ods. 2 C.s.p.). V odvolacom konaní sa musí vždy preskúmať celé rozhodnutie súdu prvej inštancie o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, t. j. všetky jeho výroky vo veci samej. Odvolací súd môže toto prvoinštančné rozhodnutie potvrdiť, zmeniť alebo zrušiť výhradne ako celok. Pokiaľ odvolací súd pristúpi k zmene napadnutého rozhodnutia vo veci samej, nemôže niektorý výrok potvrdiť a iné výroky zmeniť alebo zrušiť. Pri zmene odvolaním napadnutého rozhodnutia musí odvolací súd sám nanovo a v celom rozsahu vyporiadať všetky práva a povinnosti strán z právneho vzťahu bezpodielového spoluvlastníctva manželov a tiež nanovo konštituovať ich práva z novovzniknutých právnych vzťahov (Najvyšší súd SR, sp. zn. 3 Cdo 174/2012).

22. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 2 C.s.p. a vzhľadom k tomu, že úspešnosť oboch sporových strán bola prakticky rovnaká, nepriznal žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania.

23. Výroky prvoinštančného rozsudku (výrok V. a VI.), ktorými uložil sporovým stranám povinnosť zaplatiť súdny poplatok odvolací súd zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie berúc do úvahy

zákonnú úpravu týkajúcu sa rozhodovania o súdnych poplatkoch, v zmysle ktorej (§ 14 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb.) v konaní podľa tohto zákona koná a rozhoduje vyšší súdny úradník vrátane rozhodovania o zastavení konania; sudca v konaní koná a rozhoduje o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Úlohou súdu prvej inštancie bude vo veci poplatkovej povinnosti opätovne rozhodnúť, a to v súlade s výškou masy bezpodielového spoluvlastníctva.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).